udelukker enhver form for automatik i den sammenhæng, der ved artikel 58, stk. 1, er indført mellem indførelsen af produktionskvoter og indførelsen af indførselsrestriktioner for konkurrende varer.

5. EKSF-traktatens artikel 58, stk. 2, begrænser ikke Kommissionens frihed ved valget af grundlaget for en rimelig fastsættelse af kvoterne i en given økonomisk situation. Det kan ikke med rimelighed bestrides, at Kommissionens valg af virksomhedernes faktiske produktion som kriterium kan udgøre et »rimeligt grundlag« i den i artikel 58, stk. 2, forudsatte betydning. Dette kriterium repræsenterer, således som det er udformet i artikel 4 i beslutning nr. 2794/80, dels et objektivt bedømmelsesgrundlag, idet man undgår den usikkerhed, der er forbundet med vurderingen af et til dels hypotetisk faktum som f.eks. produktionskapaciteten, dels muliggør kriteriet en nedsættelse af den samlede produktion uden for så vidt at ændre virksomhedernes positioner på markedet.

6. I den generelle beslutning nr. 2794/80's system har artikel 4, stk. 3 og 4, til formål til fordel for visse virksomheder at korrigere resultatet af, at der tages hensyn til de referenceproduktioner, som er fastlagt i samme artikels stk. 1 og 2. Nærmere bestemt har disse bestemmelser til formål at tilpasse visse virksomheders referenceproduktion, dels under hensyntagen til deres deltagelse i frivillige nedskæringsprogrammer i den pågældende periode, dels under hensyn til de begrænsninger, der for dem er en følge af den kontrol, som Kommissionen udøver med de nye investeringer.

I de forenede sager 39, 43, 85 og 88/81

det græske selskab HALYVOURGIKI INC., Athen (sagerne 39/81 og 85/81),

og

det græske selskab HELLENIKI HALYVOURGIA SA, Piræus, med hjemsted i Athen (sagerne 43/81 og 88/81),

ved advokat André Elvinger, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Elvinger, 15, Côte d'Eich,

sagsøgere,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved sin juridiske konsulent Michel van Ackere, som befuldmægtiget, bistået af Frank Benyon, Kommis-

sionens juridiske tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af individuelle beslutninger, hvorved Kommissionen for de sagsøgende stålvirksomheder har fastsat kvoter for produktionen af råstål og valsede produkter for det første kvartal af 1981,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten J. Mertens de Wilmars, afdelingsformændene G. Bosco, A. Touffait og O. Due og dommerne P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, T. Koopmans, U. Everling, A. Chloros og F. Grévisse,

generaladvokat: P. VerLoren van Themaat
justitssekretær: A. Van Houtte

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

I løbet af tredje kvartal 1980 indtrådte der et voldsomt fald i efterspørgslen efter stål, såvel på fællesmarkedet som på verdensmarkedet, idet de samlede ordrer brat faldt med 20 % i forhold til tredje kvartal 1979, som allerede var forholdsvis svagt; ordrerne fra fællesmarkedet faldt med 25 %.

Udnyttelsesgraden i Fællesskabets stålvirksomheder, som var ca. 70 % i andet kvartal 1980, faldt i september til 58 %, som er den laveste grad, der nogen sinde

er registreret i Fællesskabet; af virksomhedernes prognoser fremgik det for fjerde kvartal, at der ville ske et yderligere fald i denne grad, indtil under 55 %. Den omstændighed, at produktionsnedgangen var meget forskellig fra virksomhed til virksomhed og fra region til region, medførte økonomiske og sociale skævheder mellem virksomhederne og regionerne.

Nedgangen i efterspørgslen medførte fra januar til september 1980 et fald i stålpriserne i Fællesskabet; de faldt med 13 %, mens produktionsomkostningerne i samme periode steg med 5 %.

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber mente derfor, at den europæiske jern- og stålindustri befandt sig i en situation, hvor der bestod alvorlig fare for, at de i EKSF-traktatens artikel 3 omhandlede mål, særlig modernisering og omstrukturering af produktionen, forbedring af arbejdernes vilkår og regelmæssig forsyning af det fælles marked, ikke kunne opfyldes, og at Fællesskabet stod over for en åbenbar kriseperiode, jf. traktatens artikel 58.

Da de indirekte muligheder for indgreb, som Kommissionen råder over, havde vist sig at være ineffektive eller utilstrækkelige, anså Kommissionen det for nødvendigt direkte og med tvang at gribe ind i produktionen for at genskabe ligevægten mellem udbud og efterspørgsel. Den indførte ved beslutning nr. 2794/80 af 31. oktober 1980 (EFT L 291, s. 1) et kvotasystem for stålproduktionen og virksomhederne i Fællesskabets jern- og stålindustri.

Denne beslutnings artikel 2 bestemmer, at Kommissionen fastsætter kvartalsmæssige produktionskvoter for råstål samt for fire grupper valsede produkter, nemlig coils og varmvalsede bånd valset på specialvalseværker, quartoplader og universalstål, svære profiler (spunsvægjern, bredflangede bjælker, andre bjælker og profiler, skinnemateriel) og lette profiler (valstråd i ringe, armeringsstål og andre handelsstål).

De kvartalsmæssige produktionskvoter fastsættes ifølge beslutningens artikel 3, stk. 1, af Kommissionen for hver virksomhed på basis af denne virksomheds referenceproduktion og ved at anvende reduktionssatser på referenceproduktionen.

Artikel 4 i beslutning nr. 2794/80 fastsætter beregningsmåden for hver virksomheds kvartalsmæssige referenceproduktion for såvel valsede produkter som for råstål.

a) De generelle regler fastsættes i stykke 1 og 2 således:

   1. For hver måned i det konkrete kvartal tages den samme måned i tidsrummet fra juli 1977 til juni 1980, i hvilken summen af produktionen af de fire valsede produktgrupper har været størst. De tre således valgte måneder, som ikke nødvendigvis er fortløbende, udgør referenceperioden.

   2. Referenceproduktionerne for råstål og for hver af de fire valsede produktgrupper er lig med de respektive produktionstal i referenceperioden.

b) I artikel 4, stk. 3, 4 og 5, beskrives de specielle tilfælde, hvor referenceproduktionen og som følge deraf kvoterne forøges.

Ifølge artikel 4, stk. 3, skal Kommissionen, under hensyntagen til de givne kriterier, øge referenceproduktionen for virksomheder, som i tidsrummet fra juli 1977 til juni 1980 har haft en gennemsnitlig udnyttelsesgrad for produktionskapaciteten på 10 procentpoints eller mere under den gennemsnitlige udnyttelsesgrad for samme anlæg i de andre virksomheder i Fællesskabet i 1977, 1978 og 1979.

Artikel 4, stk. 4, bestemmer, at i tilfælde af, at virksomheden som følge af et behørigt anmeldt investeringsprogram, hvorom Kommissionen ikke har afgivet negativ udtalelse, efter den 1. juli 1980 sætter et nyt anlæg i drift, tilpasser Kommissionen på visse betingelser og inden for bestemte grænser referenceproduktionen for denne virksomhed.

Artikel 4, stk. 5, foreskriver en forhøjelse af referenceproduktionen for en virksomhed af hensyn til omstruktureringen.

For valsede produkter var reduktionssatsen i forhold til referenceproduktionen, som for fjerde kvartal af 1980 blev fastsat ved artikel 5, stk. 1, i beslutning nr. 2794/80, for første kvartal af 1981 fastsat således i henhold til artikel 1 i Kommissionens beslutning nr. 3381/80 af 23. december 1980 (EFT L 355, s. 37):

Gruppe I	Coils og varmvalsede bånd valset på specialvalseværker	27,73 %
Gruppe II	Quartoplader og universalstål	22,76 %
Gruppe III	Svære profiler (spunsvægjern, bredflangede bjælker, andre bjælker og profiler, skinnemateriel)	19,59 %
Gruppe IV	Lette profiler (valstråd i ringe, armeringsstål og andre handelsstål)	27,64 %

For råstål svarer reduktionssatsen, som Kommissionen meddeler virksomhederne, ifølge artikel 5, stk. 2, i beslutning nr. 2794/80 til gennemsnittet af reduktionssatsen for de fire valsede produktgrupper vægtet ud fra referenceproduktionen for hver af disse produktgrupper.

Artikel 14 i beslutning nr. 2794/80 bestemmer, at såfremt de produktions- og leveringsrestriktioner, der pålægges ved denne beslutning, og de dertil hørende gennemførelsesforanstaltninger medfører usædvanlige vanskeligheder for en virksomhed, kan denne forelægge Kommissionen sagen. Kommissionen gennemgår sagen så hurtigt så muligt i lyset af målene for beslutningen; efter gennemgangen tilpasser den om fornødent bestemmelserne.

Akten af 24. maj 1979 vedrørende vilkårene for Den hellenske Republiks tiltrædelse og tilpasningerne af traktaterne (EFT L 291, s. 17; herefter benævnt tiltrædelsesakten) bestemmer i artikel 2, at »fra tiltrædelsen er bestemmelserne i de oprindelige traktater og de af Fællesskabernes institutioner vedtagne retsakter bindende for Den hellenske Republik og gælder i denne stat på de vilkår, som er fastsat i disse traktater og i denne akt«.

På grundlag af tiltrædelsesakten, navnlig dens artikel 2, artikel 3 i beslutning nr.

2794/80 samt beslutning nr. 3381/80 meddelte Kommissionen i januar og februar 1981 de græske stålvirksomheder deres referenceproduktioner og deres produktionskvoter, som fulgte af anvendelsen af reduktionssatserne, for første kvartal 1981. Disse kvoter var baseret på referenceproduktioner beregnet i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1 og 2, i beslutning nr. 2794/80.

Således meddelte Kommissionen ved telex af 19. januar 1981 selskaberne Halyvourgiki Inc., Metallurgiki Halyps A.E. og Helleniki Halyvourgia A.E. deres referenceproduktioner og deres produktionskvoter for første semester 1981, således som de er blevet fastsat ved individuelle beslutninger af henholdsvis 19. januar, 3. februar og 20. januar 1981, som er blevet meddelt adressaterne den 3. februar.

De således fastsatte tal var følgende:

a) for Halyvourgiki Inc.

	Referenceproduktioner				Reduktion	Kvoter 1. kvartal 1981
	januar 1980	februar 1980	marts 1980	i alt		
	tons	tons	tons	tons	%	tons
Valsede produkter						
Gruppe I	24 433	31 681	35 367	91 484	27,73	66 113
Gruppe II	7 213	5 664	5 436	18 313	22,76	14 145
Gruppe III	—	—	—	—	—	—
Gruppe IV	30 713	32 250	30 567	93 530	27,64	67 678
I alt I-IV	62 359	69 595	71 370	203 324		147 936
Råstål	34 323	37 908	31 156	103 387	27,24	75 224

b) for Helleniki Halyvourgia A.E.

	Referenceproduktioner				Reduktion	Kvoter 1. kvartal 1981
	januar 1980	februar 1980	marts 1980	i alt		
	tons	tons	tons	tons	%	tons
Valsede produkter						
Gruppe I	—	—	—	—	—	—
Gruppe II	—	—	—	—	—	—
Gruppe III	—	—	—	—	—	—
Gruppe IV	11 196	10 476	10 625	32 297	27,64	23 370
I alt I-IV	11 196	10 476	10 625	32 297		23 370
Råstål	11 577	12 225	12 530	36 332	27,64	26 289

Fem græske stålvirksomheder, heriblandt stålselskaberne Halyvourgiki Inc. (sag 39/81), Metallurgiki Halyps A.E. (sag 41/81) og Helleniki Halyvourgia A.E. (sag 43/81) anlagde i henhold til EKSF-traktatens artikel 39 sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutninger om fastsættelse af produktionskvoter for første kvartal 1981 og fremsatte i henhold til EKSF-traktatens artikel 39 og procesreglementets artikel 80 begæring om udsættelse af deres fuldbyrdelse den 19. og 20. februar 1981.

Ved kendelse af 13. maj 1981 besluttede Domstolen med henblik på retsforhandlingerne og domsafsigelsen at forene de fem sager, som er registreret under nr. 39/81, 40/81, 41/81, 42/81 og 43/81.

Ved kendelse af 16. september 1981 slettede Domstolen sagerne 40/81 og 42/81 af registeret, efter at de to pågældende virksomheder havde hævet sagerne, og dømte disse to sagsøgere til hver at bære en femtedel af de omkostninger, der var afholdt indtil den dato, hvor sagerne blev hævet, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen vedrørende foreløbige foranstaltninger.

Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt i sagerne 39/81 (Halyvourgiki Inc.), 41/81 (Metallurgiki Halyps A.E.) og 43/81 (Halyvourgia A.E.).

I sagen om foreløbige forholdsregler afsagde Domstolens præsident den 20. marts 1981 en kendelse (Sml., s. 841) i sag 41/81 R (Metallurgiki Halyps A.E.), efter at fire af de fem sagsøgende virksomheder havde hævet sagen.

På baggrund af bemærkninger fremført af de pågældende græske virksomheder og i et tilfælde oplysninger fremskaffet på stedet af dens egne inspektører udstedte Kommissionen allerede fra 13. marts 1981 beslutninger om ændring af dens oprindelige beslutninger vedrørende produktionskvoterne for første kvartal 1981.

a) Beslutningen af 13. marts 1981 indeholdt bl.a. i henhold til artikel 14 og artikel 5, stk. 2, i beslutning nr. 2794/80 navnlig følgende ændringer af produktionskvoterne for første kvartal 1981 for virksomheden Halyvourgiki Inc.:

	Kvoter i henhold til beslutning af 19. januar 1981	Kvoter i henhold til beslutning af 13. marts 1981
	tons	tons
Valsede produkter		
Gruppe I	66 113	91 481
Gruppe II	14 145	—
Gruppe III	—	—
Gruppe IV	67 678	86 275
Råstål	75 224	187 775

b) For virksomheden Helleniki Halyvourgia A.E. indeholdt beslutningen af 13. marts 1981 i henhold til artikel 14 i beslutning nr. 2794/80 følgende ændringer i forhold til den oprindelige beslutning:

	Kvoter i henhold til beslutning af 19. januar 1981	Kvoter i henhold til beslutning af 13. marts 1981
	tons	tons
Valsede produkter		
Gruppe IV	23 370	32 297
Råstål	26 289	36 322

Selskaberne Halyvourgiki Inc. og Helleniki Halyvourgia A.E. samt to andre græske stålvirksomheder har den 13. april 1981 anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens ændrede beslutninger af 13. marts.

Ved kendelse af 13. maj 1981 har Domstolen besluttet at forene de fire sager, registreret som nr. 85/81, 86/81, 87/81 og 88/81 med henblik på retsforhandlingerne og domsafsigelsen.

Ved kendelse af 16. september 1981 har Domstolen, efter at de to pågældende virksomheder har hævet sagerne, slettet sagerne 86/81 og 87/81 af registeret og dømt de to sagsøgere til hver at bære en fjerdedel af de omkostninger, der er afholdt indtil den dato, hvor sagerne blev hævet.

Skriftvekslingen i sagerne 85/81 (Halyvourgiki Inc.) og 88/81 (Helleniki Halyvourgia A.E.) er forløbet forskriftsmæssigt; sagsøgerne har givet afkald på at indgive replik.

Selskabet Metallurgiki Halyps A.E. har den 15. maj 1981 anlagt sag, registreret under nr. 121/81, i anledning af Kommissionens beslutning af 14. april om ændring af denne virksomheds produktionskvoter, således som de var blevet fastsat ved beslutning af 3. februar.

Skriftvekslingen i denne sag er forløbet forskriftsmæssigt; sagsøgeren har givet afkald på at indgive replik.

Ved kendelse af 30. september 1981 har Domstolen besluttet af forene sagerne 39/81, 41/81, 43/81, 85/81, 88/81 og 121/81 med henblik på den mundtlige forhandling og domsafsigelsen.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling i disse sager uden forudgående bevisførelse.

I retsmødet den 10. november 1981 har Metallurgiki Halyps A.E. ved advokat Ernest Arendt, Luxembourg, fremsat begæring om, at sagerne 41/81 og 121/81 adskilles fra de øvrige forenede sager, og om at den mundtlige forhandling i disse to sager udsættes; subsidiært har selskabet tilbudt at hæve sine sager. Efter at have hørt Kommissionens bemærkninger har Domstolen, efter at have hørt generaladvokaten og efter votering under retsmødet statueret, at der ikke er blevet fremført nogen grund, som kunne berettige en udsættelse eller en udskillelse af sagerne 41/81 og 121/81, men at det ville være at tage ad notam, at Metallurgiki Halyps A.E. hævede sagerne.

Domstolen afsagde kendelse herom den 10. november 1981, hvorved sagerne 41/81 og 121/81 blev slettet af registeret og afgørelsen om sagernes omkostninger blev udsat.

I retsmødet den 10. november 1981 har sagsøgerne Halyvourgiki Inc. og Helleniki Halyvourgia A.E. ved advokat Elvinger og Kommissionen ved Van Ackere afgivet mundtlige indlæg.

Ved kendelse af 25. november 1981 har Domstolen dømt sagsøgeren Metallurgiki Halyps A.E. til at bære sine egne omkostninger i sagerne 41/81 og 121/81 og en tredjedel af Kommissionens omkostninger, indtil den dato, hvor sagerne blev hævet, i de forenede sager

39, 41, 43, 85, 88 og 121/81. Ved samme kendelse blev omkostningerne i sagen om foreløbige forholdsregler 41/81 R, om hvilke præsidenten havde udsat afgørelsen ved kendelse af 20. marts 1981, ophævet.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 12. januar 1982.

II — Parternes påstande

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande

a) *i sagerne 39/81 og 43/81:*

— beslutningerne af 19. og 20. januar 1981, hvorved Kommissionen for hver af sagsøgerne fastsatte produktionskvoter for stål i medfør af beslutningerne nr. 2794/80 og 3381/80, annulleres;

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

b) *i sagerne 85/81 og 88/81:*

— det tages til efterretning, at sagsøgerne fastholder deres søgsmål mod Kommissionens beslutninger af 19. og 20. januar 1981;

— de ændrede beslutninger, således som de fremgår af Kommissionens skrivelser af 13. marts 1981, annulleres ligeledes;

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Kommissionen har i alle sagerne nedlagt følgende påstand:

— frifindelse;

— sagsøgerne tilpligtes at betale sagernes omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

Sagsøgerne har til støtte for deres krav om annullation af de individuelle beslutninger, som angår dem, gjort gældende, at de generelle beslutninger nr. 2794/80 og nr. 3381/80, som er hjemmel for dem, dels er uanvendelige på stålvirksomheder i Den hellenske Republik eller i det mindste ugyldige i forhold til dem, dels ulovlige på grund af tilsidesættelse af væsentlige formkrav, utilstrækkelig begrundelse og overtrædelse af EKSF-traktaten, navnlig dennes artikler 58 og 74.

Kommissionen mener, at beslutningerne nr. 2794/80 og nr. 3381/80 i henhold til tiltrædelsesakten er anvendelige på de græske stålvirksomheder og fuldt ud gyldige i forhold til dem; de er i øvrigt i overensstemmelse med EKSF-traktaten og behørigt begrundede.

A — Anvendeligheden af beslutningerne nr. 2794/80 og nr. 3381/80 på de græske stålvirksomheder.

Sagsøgerne mener, at de generelle beslutninger nr. 2794/80 og nr. 3381/80 ikke kan finde anvendelse på dem, eller at de i hvert fald er ugyldige i forhold til dem.

a) Beslutningerne nr. 2794/80 og nr. 3381/80 er ikke retsakter udarbejdet af Fællesskabets institutioner som udvidet ved Grækenlands tiltrædelse, da de er udstedt før 1. januar 1981, den dato, da tiltrædelsen fik retsvirkning.

De har heller ikke været genstand for undertegnelse eller ratifikation som retsakter vedrørende tiltrædelsen, da de er senere end disse akter; de har altså

hverken kunnet være genstand for overgangsbestemmelser i henhold til tiltrædelsesaktens artikel 9 eller i deres egenskab af retsakter udstedt af institutionerne for tilpasninger som fastsat i denne akts artikler 21 og 22.

Ganske vist er de af Fællesskabernes institutioner vedtagne retsakter ifølge tiltrædelsesaktens artikel 2 bindende for Den hellenske Republik »fra tiltrædelsen«; sagsøgerne bestrider på ingen måde selve princippet om fællesskabsretsakternes anvendelighed. Imidlertid gælder denne anvendelse ikke fremtidige retsakter og sker ligeledes ifølge tiltrædelsesaktens artikel 2 kun »på de vilkår, som er fastsat ... i denne akt«. I mangel af en udtrykkelig bestemmelse herom kan det ikke antages, at Den hellenske Republik ved traktat har accepteret fremtidige retsakter, som var ukendte, da traktaten blev indgået, som var fuldstændigt ubestemte i deres indhold, og som senere skulle fastsættes af institutioner, som Grækenland ikke deltog i, og uafhængigt af nogen indgriben fra Grækenlands side.

Den overførelse af suverænitet, som tiltrædelsen af taktaten indebærer, kan ikke tænkes uden den pågældende stats deltagelse i Fællesskabets institutioner; for at Grækenland skal være bundet, og acceptere at være bundet, af bestemmelser, som hverken findes i tiltrædelsestraktaten eller i retsakter udstedt af institutioner, som faktisk er »udvidet« ved dette lands deltagelse, skal tiltrædelsestraktaten for at kunne hjemle en sådan ubestemt og ubegrænset suverænitetsafgivelse indeholde en absolut udtrykkelig og utvetydig bestemmelse.

Lige så lidt som artikel 2 indeholder tiltrædelsesaktens artikel 9, som omhandler overgangsforanstaltninger ved anvendelsen af institutionernes retsakter, nogen omtale af fremtidige retsakter.

»Fællesskabets resultat« bestod af traktaterne og institutionernes retsakter, således som de forelå på tidspunktet for tiltrædelsestraktaten, og således som de er tilpasset ved denne traktat.

b) Tiltrædelsesaktens artikel 146 bestemmer ganske vist, at visse »tilpasninger« af fællesskabsinstitutionernes retsakter, som ikke er indeholdt i denne akt, og som er foretaget af institutionerne før tiltrædelsen, træder i kraft ved tiltrædelsen; denne bestemmelse sigter imidlertid til tilpasningerne af retsakterne, ikke retsakterne selv, og der er kun tale om at bringe disse retsakter i overensstemmelse med bestemmelserne i tiltrædelsesakten. De omtalte fællesskabsinstitutioners retsakter er klart retsakter, som allerede er kendt og i kraft, og som på grund af bestemmelsernes mangfoldighed ikke havde kunnet tilpasses i henhold til tiltrædelsesaktens artikler 21 og 22; skønt der kun er tale om tilpasninger, ikke om nye retsakter, har disse tilpasninger imidlertid nødvendigvis måttet finde sted uden den nye medlemsstats medvirken og uden dens repræsentation i fællesskabsinstitutionerne.

Tiltrædelsesaktens artikel 146 er klart en udtømmende bestemmelse; den har til formål at tillade fællesskabsinstitutionerne, endnu ikke »udvidet ved Grækenlands tiltrædelse«, at foretage tilpasninger af institutionernes retsakter; men den tillader ikke de endnu ikke udvidede institutioner at udstede nye retsakter.

Hvis man antog, at tiltrædelsesaktens artikel 146 kunne fortolkes således, at den omfattede retsakter, der blev udstedt senere end traktaten, men før tiltræ-

delsen fik virkning, måtte det dog fastholdes, at den fastsætter en forpligtelse til at tilpasse disse fremtidige retsakter; i det foreliggende tilfælde er det pålagt Kommissionen, efter at have udstedt beslutning nr. 2794/80, at opfylde det absolutte krav om at tilpasse den til Grækenlands situation.

c) Den fremgangsmåde for vedtagelse af visse afgørelser og andre foranstaltninger, der skal træffes i perioden forud for tiltrædelsen, som er fastsat ved slutakten af 28. maj 1979 til teksterne vedrørende tiltrædelsen (EFT L 291, s. 191) skulle allerede have fundet anvendelse i betragtning af de »tilpasninger«, der omtales i tiltrædelsesaktens artikel 146. Artikel 146 sammenholdt med bestemmelserne vedrørende fremgangsmåden for underretning og samråd er til hinder for at antage, at den nye medlemsstat mellem tiltrædelsesaktens undertegnelse og ikrafttræden, selv om den blev underrettet og i givet tilfælde deltog i samråd, blot skulle underkaste sig og følge beslutninger af retsanordnende karakter fra institutioner, som den endnu ikke havde sæde i.

Under alle omstændigheder omtaler hverken begrundelsen, skønt den er omfattende, eller præamblen vedrørende høring til beslutning nr. 2794/80 nogen underretning af Grækenland. Det er et forvaltningsretligt princip, at beslutninger skal indeholde beviset for deres lovlighed; den manglende omtale af, at et væsentligt formkrav eller procedurekrav er opfyldt, udelukker ethvert bevis for det modsatte og medfører beslutningens ugyldighed.

Denne ugyldighed er kun relativ, idet den kun betyder, at beslutning nr. 2794/80 er ugyldig i forhold til Grækenland.

Ugyldigheden i forhold til Grækenland skyldes endvidere manglende eller utilstrækkelig begrundelse, idet der i dette tilfælde mangler enhver begrundelse for beslutningens fremtidige ikrafttræden i Grækenland og enhver hensyntagen til situationen i dette land.

d) Det følger af selve begrundelsen for og indholdet i beslutning nr. 2794/80, at den ikke kan finde anvendelse på Den hellenske Republik, da de kendsgerninger, som fremføres i betragtningerne vedrørende nedgangen i efterspørgslen og en åbenbar kriseperiode, udelukkende er repræsentative for situationen i Fællesskabet uden Grækenland; konstateringen af, at virksomhederne ikke har overholdt deres individuelle frivillige forpligtelser og af, at de har afvist at påtage sig disse i fremtiden, kan klart ikke vedrøre de græske virksomheder; fremgangsmåden for fastsættelsen af kvoterne i artikel 4, stk. 3 og 4, udelukker klart anvendelsen af justeringer over for virksomheder, som ikke var en del af fællesmarkedet i de foregående år; fastsættelsen af kvoter på basis af den faktiske produktion i årene 1977-1980 er i højeste grad uanvendelige på græske virksomheder, som, da de i denne periode ikke var en del af fællesmarkedet, ikke havde draget fordel af nogen beskyttelse, hverken over for andre medlemsstater eller for tredjelande, og som ikke blot var berøvet de af Fællesskabet indførte støtteordninger,

men også på grund af Fællesskabets beskyttelsesforanstaltninger var udsat for et forøget pres såvel fra medlemsstaterne som fra tredjelande; toldskrankerne mellem Fællesskabet og Den hellenske Republik var ifølge tiltrædelsesaktens artikler 25 og 29 endnu fastsat til 90 %.

e) Over for det af Kommissionen anførte, hvorefter hele Fællesskabernes retsanordnende virksomhed i 19 måneder, hvis man fulgte sagsøgernes opfattelse, for altid ville forblive uanvendelig på Grækenland, må det heroverfor indvendes, at en traktat ikke kan fortolkes og anvendes ud fra rene hensigtsmæssighedsbetragtninger og, navnlig på det praktiske plan, at Grækenlands rent exceptionelle situation fra 1. januar 1981 har nødvendiggjort en supplerende beslutning baseret på EKSF-traktatens artikel 58, da beslutning nr. 2794/80 klart er uegnet til at anvendes på denne stat.

Kommissionen har bestridt samtlige de argumenter, der er fremført mod de pågældende generelle beslutningers anvendelighed eller gyldighed i forhold til de græske stålvirksomheder.

a) Tiltrædelsesaktens artikel 2 fastslår et grundlæggende princip, nemlig at »Fællesskabernes resultat« pr. 31. december 1980, dvs. de oprindelige traktater og de indtil denne dato af Fællesskabernes institutioner vedtagne retsakter, gælder i Grækenland fra dets tiltrædelse den 1. januar 1981. Grækenland, som er blevet fuldt medlem af Fællesskaberne, havde som sådant pligt til at acceptere samtlige de forpligtelser, der på denne dag påhvilede de ni gamle medlemsstater. En anden løsning ville faktisk være utænkelig, da det ikke kan antages, at samtlige de retsanordnende fællesskabsakter, der er udstedt mellem underskrivelsen af akterne vedrørende tiltrædelsen og disses ikrafttræden, aldrig skulle kunne finde anvendelse på Grækenland.

Fællesskabsinstitutionernes retsakter gælder ganske vist for Grækenland på de i tiltrædelsesakten fastsatte betingelser, dvs. dels under forudsætning af de »tilpasninger«, som nødvendiggøres ved et tiende medlems indtræden i Fællesskaberne og den tilsvarende udstrækning af deres geografiske anvendelsesområde, dels de midlertidige undtagelsesbestemmelser og overgangsforanstaltninger, der findes i selve tiltrædelsesakten, navnlig dens artikel 9.

På stålområdet er der fastsat særlige bestemmelser for indførelse af den harmoniserede EKSF-tarif (artiklerne 32-34) og for stålvirksomhedernes prisdannelsessystemer (artikel 129); til gengæld findes der ingen bestemmelser om, at foranstaltninger truffet i henhold til EKSF-traktatens artikel 58 ikke kan anvendes på Grækenland eller kun kan anvendes på særlige betingelser, som afviger fra den fællesskabsretlige ordning.

De »tilpasninger« af institutionernes retsakter, som ikke findes i selve tiltrædelsesakten eller dens bilag, er i givet tilfælde blevet udfærdiget af institutionerne før Grækenlands tiltrædelse i henhold til den procedure, der er fastsat i tiltrædelsesaktens artikel 146, stk. 2. De havde til formål at bringe institutionernes retsakter i overensstemmelse med tiltrædelsesaktens bestemmelser; de vedrørte eventuelle supplerende tekniske tilpas-

ninger, end også tilpasninger af retsakter udstedt mellem udstedelsen af retsakterne vedrørende tiltrædelsen og disses ikrafttræden og mere generelt alle de ændringer i institutionernes retsakter, som kunne forekomme nødvendige på grund af nye midlertidige regler fastsat i tiltrædelsesakten. Alle retsakter udstedt af Fællesskabernes institutioner før tiltrædelsen finder uden undtagelse anvendelse på Grækenland, ligesom på Fællesskabernes øvrige medlemmer, således som de er, eller suppleret ved de tilpasninger, der eventuelt blev anset for nødvendige.

b) De i tiltrædelsesaktens artikel 146 nævnte tilpasninger har kun været nødvendige i situationer, hvor man måtte tage hensyn til eventuelle særlige bestemmelser for Grækenland, der var fastsat i denne akt; dette har ikke været tilfældet med hensyn til anvendelsen af EKSF-traktatens artikler 47 og 58.

c) Det arrangement vedrørende fremgangsmåden for vedtagelse af visse afgørelser og andre foranstaltninger, der skal træffes i perioden forud for tiltrædelsen, som er bilag til slutakten, beviser, at det var meningen, at de beslutninger, Rådet skulle træffe i interimsperioden, skulle gælde for Grækenland; hvilken grund ville der ellers være til at inddrage Grækenland i deres udarbejdelse?

d) Fremgangsmåden for underretning er faktisk blevet fulgt over for Den hellenske Republik; denne har ikke anmodet om det fastsatte samråd i interimsudvalget. Man har derfor ikke i begrundelsen til beslutning nr. 2794/80 kunnet tage hensyn til et samråd, som ikke har fundet sted. I hvert fald er det kun de foranstaltninger, som findes i institutionernes retsakter, der skal begrundes, men ikke dem, som ikke findes der.

e) Man kan ikke i begrundelsen til generelle retsakter tage hensyn til den særlige situation for alle stålvirksomhederne, bedømt for hver enkelt gammel eller ny medlemsstat. Beslutning nr. 2794/80 angår generelt alle stålvirksomhederne i Fællesskabet, således som det er sammensat på det tidspunkt, hvor beslutningens bestemmelser anvendes.

I øvrigt er der taget hensyn til den græske stålindustris interesser ved tiltrædelsesaktens overgangsforanstaltninger; i tiltrædelsesakten er der imidlertid ikke fastsat nogen undtagelse for Grækenland i tilfælde af en eventuel anvendelse af EKSF-traktatens artikel 58. Behovet for at tilføje nye særlige foranstaltninger til fordel for dette land har heller ikke vendt sig ved udstedelsen af beslutningen om kvoterne. De græske virksomheders manglende deltagelse i de forudgående antikriseforanstaltninger har ikke været grund til at udelukke dem fra kvotasystemet for produktionen; denne omstændighed har ikke været til ulempe for dem, tværtimod.

B — Søgsmålsgrunden vedrørende utilstrækkelig begrundelse

Sagsøgerne har bemærket, at ifølge EKSF-traktatens artikel 58, stk. 1, indfører Kommissionen et kvotasystem for produktionen, »om fornødent med samtidig anvendelse af de i artikel 74 angivne foranstaltninger«; Kommissionen skulle derfor i sin beslutning om anvendelse af artikel 58 nødvendigvis og obligatorisk udtale sig om spørgsmålet, om

den ordning, der skulle indføres, skulle ledsages af de i artikel 74 angivne foranstaltninger. Men ikke blot omfatter de retsakter, der henvises til i præamblen til beslutning nr. 2794/80, ikke artikel 74, men ydermere indeholder hverken betragtningerne til beslutningen eller dens artikler nogen henvisning til denne bestemmelse.

Artiklerne 58 og 74 hænger så nøje sammen, i hvert fald med hensyn til artikel 74, stk. 1, pkt. 3, at ingen beslutning i henhold til en af disse bestemmelser kan træffes uden hensyntagen til en eventuel anvendelse af den anden. Følgelig må enhver anvendelse af artikel 58 nødvendigvis indebære en undersøgelse af, om det er »fornødent« at anvende artikel 74, idet denne undersøgelse skal følges af en beslutning om at anvende eller ikke anvende artikel 74, alt efter om det således er konstateret, at det er »fornødent«.

Da der ikke findes nogen som helst omtale af, at denne undersøgelse er blevet foretaget, og af berettigelsen af den konklusion, som er blevet draget deraf, er begrundelsen for at tage artikel 58 i anvendelse ved beslutning nr. 2794/80 utilstrækkelig.

Kommissionen mener, at konsekvenserne af forbindelsen mellem EKSF-traktatens artikler 58 og 74 er fundamentalt forskellige for de to artikler. Begrundelsen for indførelse af kvantitative restriktioner i henhold til artikel 74, stk. 1, pkt. 3 skal henvise til, at betingelserne i artikel 58 er opfyldt; derimod indeholder artikel 58 ingen henvisning til de i artikel 74 fastsatte betingelser, og der er derfor ingen anledning til at nævne artikel 74 i begrundelsen til en beslutning truffet i henhold til artikel 58, medmindre den indeholder bestemmelser, der er baseret på denne artikel, hvilket ikke er tilfældet for beslutning nr. 2794/80.

Under alle omstændigheder skal begrundelserne til institutionernes retsakter berettige de foranstaltninger, der er truffet og findes i disse retsakter, men ikke dem, som ikke findes deri.

C — Søgsmålsgrunden vedrørende overtrædelse af EKSF-traktatens artikler 58, stk. 1 og 74

Sagsøgerne er af den omfattelse, at mens anvendelsen af EKSF-traktatens artikel 58, stk. 1, i dette tilfælde indiskutabelt er berettiget, udgør den samtidige manglende anvendelse af foranstaltninger i henhold til artikel 74 en overtrædelse af disse to bestemmelser.

Den omstændighed, at Kommissionen har en skønsmæssig beføjelse, er ikke til hinder for, at lovligheden af en beslutning om ikke at anvende de i artikel 74 fastsatte foranstaltninger er underkastet domstolskontrol. Domstolen er beføjet til at prøve, om beslutningen er baseret på en korrekt anvendelse af traktaten.

I dette tilfælde er det klart, at ikke alene tillader nedsættelsen af produktionen i Fællesskabets lande ikke dette alene at nedsætte udbuddet til efterspørgslens niveau, men også og navnlig, at fra første kvartal 1981 måtte den blotte nedskæring af produktionen i medlemsstaterne, i mangel af tilstrækkelige unilaterale ordninger såvel som ordninger baseret på aftale og indført på andet grundlag, nødvendigvis give producenter i tredjelande adgang til en større del af fællesmarkedet.

Kommissionen har fremhævet, at bedømmelsen af, om det er »fornødent« at anvende de i artikel 74 nævnte foranstaltninger samtidig med de foranstalt-

ninger, der træffes i henhold til artikel 58, er et politisk valg, idet det drejer sig om at skabe balance mellem dels effektiviteten af foranstaltningerne vedrørende indførslerne, her kvantitative restriktioner, og dels sådanne restriktioners forenelighed med Fællesskabets forpligtelser over for tredjelande, navnlig inden for rammerne af GATT, samt de virkninger, som indførelse af indførselsrestriktioner kan have på Fællesskabets udførsler i almindelighed og udførslerne af stålprodukter i særdeleshed. Efter at have vurderet disse forskellige forhold og taget hensyn til de forskellige foranstaltninger, der allerede var iværksat, hvoraf nogle var truffet i henhold til artikel 74, samt til dem, der skulle træffes samtidig med beslutningen om indførelse af kvotaordningen, mente Kommissionen ikke, at det var fornødent samtidig med kvotaordningen at anvende supplerende foranstaltninger med hensyn til indførslerne i henhold til artikel 74 eller nogen anden bestemmelse; der var allerede tilstrækkelige ledsageforanstaltninger til ordningen.

Denne bedømmelses rigtighed er ikke senere i praksis blevet afsvækket.

D — Anbringendet vedrørende forskelsbehandling

Sagsøgerne har anført, at produktionskvoterne ifølge EKSF-traktatens artikel 58, stk. 2 første afsnit skal fastsættes »på et rimeligt grundlag under hensyntagen til de i artikel 2, 3 og 4 nævnte principper« i samme traktat.

a) Artikel 4, stk. 3 i beslutning nr. 2794/80 kan imidlertid ikke anvendes på de virksomheder, som, da de ikke var en del af Fællesskabet, ikke har kunnet deltage i de af Kommissionen udarbejdede leveringsprogrammer; samme artikels stk. 4 kan ikke anvendes på virksomheder, om hvis investeringsprogram Kommissionen af samme grund ikke har kunnet afgive udtalelse. Beslutning nr. 2794/80 er altså en klar forskelsbehandling af denne sidste gruppe virksomheder i forhold til de øvrige.

b) Ifølge sagsøgernes fortolkning af artikel 14 i beslutning nr. 2794/80 er der indført en ny forskelsbehandling mellem de virksomheder, som trods restriktionsforanstaltningerne forblev levedygtige, og de virksomheder, for hvilke disse foranstaltninger medførte »usædvanlige vanskeligheder«.

c) Enhver bestemmelse, som baserer kvoterne på den faktiske produktion i referenceperioden i stedet for på produktionskapaciteten, fører uundgåeligt til en forskelsbehandling i strid med det krav om billighed, som klart er foreskrevet i EKSF-traktatens artikel 58.

d) En forskelsbehandling består ikke blot i, at virksomheder, som befinder sig i sammenlignelige situationer, behandles forskelligt; i dette tilfælde skyldes forskelsbehandlingen, at man behandler virksomheder, som befinder sig i forskellige situationer, ens.

e) I denne sammenhæng må der henses til proportionalitetsprincippet, som er fastslået i Domstolens praksis. I forhold til Fællesskabets produktion af råstål, som androg 140 millioner tons om året i 1979 og 1980, har de græske virksomheders samlede produktion, som er lige over en million tons, ingen væsentlig betydning i sammenligning.

Kommissionen har bestridt samtlige disse anbringender.

a) Den grundlæggende ordning for fastsættelsen af produktionskvoterne, som findes i artiklerne 3, 4 og 5 i beslutning nr. 2794/80, tager ved fastsættelsen af hver virksomheds referenceproduktion udgangspunkt i en periode, der er af tilstrækkelig ny dato til at afspejle de reelle strukturer og tilstrækkelig lang til at udelukke enhver tilfældig faktor; den anvender individuelle reduktionssatser for hver produktgruppe, således at der tages hensyn til den specielle markedssituation for hver gruppe.

Artikel 4, stk. 3 har til formål at undgå en ubillighed, som kun kunne opstå til skade for visse virksomheder, som havde deltaget i de frivillige leveringsprogrammer; da de græske virksomheder ikke har deltaget i disse programmer, er der ingen anledning til at bevilge dem tilpasninger. Deraf følger imidlertid ingen forskelsbehandling, idet der ikke er tale om forskellig behandling af virksomheder, som befinder sig i sammenlignelige situationer.

Artikel 4, stk. 4, giver mulighed for at tage hensyn til produktionskapaciteten for nye anlæg, der er sat i drift efter 1. juli 1980, og hvis produktion ikke har kunnet indgå i referenceproduktionerne. Da de græske virksomheder ikke har været bundet af Den Høje Myndigheds beslutning nr. 22/66 af 16. november 1966 om oplysninger fra virksomhederne om deres investeringer (EFT 1965-1966, s. 245) før 1. januar 1981, har man anset en ansøgning fra deres side for nødvendig. På grundlag af sådanne ansøgninger og efter at have konstateret, at de pågældende investeringer ikke ville have givet anledning til en negativ udtalelse, hvis de var blevet meddelt den i form af programmer, tilpassede Kommissionen kvoterne i henhold til artikel 4, stk. 4, for to græske virksomheder. Det er klart, at denne bestemmelse ikke medførte nogen forskelsbehandling af de græske selskaber i forhold til Fællesskabets øvrige selskaber eller af nogen selskaber, der befandt sig i sammenlignelige situationer.

Formålet med artikel 4, stk. 5, er at undgå, at kvotasystemet ikke bringer de omstruktureringsbestræbelser i fare, som visse virksomheder har gennemført med held siden 1974, da krisen begyndte.

Ifølge artikel 5, stk. 2, sidste afsnit kan virksomhederne anmode om en tilpasning af deres råstålkvota for at sætte dem i stand til at producere de mængder valsede varer, der er fastsat i deres produktionskvote. En græsk virksomhed har allerede fået bevilget en sådan tilpasning.

b) Artikel 14 giver mulighed for at formindske de uforholdsmæssige ofre, som anvendelsen af de generelle regler i beslutning nr. 2794/80 har kunne påføre visse virksomheder. Enhver virksomhed, som godtgør, at den har usædvanlige vanskeligheder, kan på dette grundlag få bevilget en tilpasning af sine kvoter; manglende anvendelse af denne bestemmelse har ikke karakter af forskelsbehandling, idet den ikke indebærer en forskellig behandling af sammenlignelige tilfælde, men en forskellig behandling af forskellige tilfælde.

c) Fastsættelsen af kvoter afhængigt af den faktiske produktion i referenceperioden gør det muligt at behandle alle virksomheder på samme måde, da referenceperioden for hver virksomhed udgøres af dens bedste produktionsmåneder.

Kriteriet en virksomheds faktiske produktion er en objektiv, nøjagtig og målelig faktor; derimod er begrebet »produktionskapacitet« mindre præcist og vanskeligere at afgrænse. I øvrigt ville en fastsættelse af kvoterne på grundlag af virksomhedernes maksimale produktionskapacitet uværgerligt være til ulempe for dem, som takket være en rationel ledelse udnyttede deres kapacitet i højere grad, og ville give de virksomheder, som arbejdede med en lavere udnyttelsesgrad, en uberettiget fordel; det ville ligeledes være i strid med formålene med EKSF-traktatens artikel 3, navnlig dens litra a) og e).

d) Det klagepunkt, der støttes på en påstået tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet er en ny søgsmålsgrund, som det i henhold til procesreglementets artikel 42, stk. 2, ikke kan fremføres.

Kommissionen er på ingen måde uvidende om situationen i den græske stålindustri, hvis produktion i øvrigt er højere end Danmarks og næsten femten gange større end Irlands.

I øvrigt er produktionen beregnet på nationalt niveau ikke det afgørende, da beslutning nr. 2794/80 indfører et kvotasystem for virksomhederne; produktionen i hver af de fem græske stålvirksomheder er imidlertid på ingen måde ubetydelig, idet den langt overstiger den tærskel på 3 000 tons, under hvilken de små virksomheder er fritaget for kvoter. I henhold til solidaritetsprincippet skal de ofre, som kræves af de græske virksomheder, være — og er — af samme størrelsesorden som dem, der kræves af Fællesskabets øvrige virksomheder.

Det ved beslutning nr. 2794/80 indførte kvotasystem pålægger ikke de berørte virksomheder byrder, der står i misforhold til det forfulgte formål, nemlig tilpasningen af udbuddet til den mindre efterspørgsel efter stålprodukter. Det fremgår af Domstolens praksis, at fællesskabsinstitutionernes pligt til under udøvelsen af deres beføjelser at påse, at de byrder, der pålægges de erhvervsdrivende, ikke overstiger, hvad der er nødvendigt for at nå de forfulgte formål, ikke skal bedømmes på grundlag af en bestemt gruppe erhvervsdrivendes særlige situation.

Præmisser

1 Ved stævninger, indleveret til Domstolens justitskontor den 19. og 20. februar 1981, registreret under numrene 39/81 og 43/81, har de græske stålvirksomheder Halyvourgiki Inc., Athen, og Helleniki Halyvourgia A.E., Piræus, i medfør af EKSF-traktatens artikel 33 anlagt sager med påstand om annullation af beslutninger truffet henholdsvis den 19. og 20. januar 1981 i

henhold til Kommissionens beslutning nr. 2794/80/EKSF af 31. oktober 1980 om indførelse af et kvotasystem for stålproduktionen for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 291, s. 1) og Kommissionens beslutning nr. 3381/80/EKSF af 23. december 1980 om fastsættelse af reduktionssatser for første kvartal 1981 (EFT L 355, s. 37), hvorved der for sagsøgerne blev fastsat kvoter for produktionen af råstål og valsede produkter for første kvartal 1981.

2 Sagsøgerne har principalt gjort gældende, at de generelle beslutninger nr. 2794/80 og nr. 3381/80, som de anfægtede individuelle beslutninger er baseret på, ikke kan finde anvendelse på de græske virksomheder, eller i hvert fald er ugyldige i forhold til dem, fordi disse generelle beslutninger er truffet ensidigt af Fællesskabet uden de græske myndigheders medvirken i interimsperioden mellem undertegnelsen af akterne vedrørende Den hellenske Republiks tiltrædelse af Fællesskaberne — i det foreliggende tilfælde datoen for Rådet for De europæiske Fællesskabers afgørelse af 24. maj 1979 vedrørende Den hellenske Republiks tiltrædelse af Det europæiske Kul- og Stålfællesskab og datoen for akten vedrørende vilkårene for tiltrædelsen, som er knyttet til denne afgørelse (EFT L 291, s. 5 og 17) — og selve tiltrædelsen, som fik virkning den 1. januar 1981.

3 Sagsøgerne har subsidiært gjort gældende, at beslutning nr. 2794/80 er ulovlig på grund af utilstrækkelig begrundelse og overtrædelse af EKSF-traktatens artikler 14, 58 og 74; desuden medfører anvendelsen af visse kriterier i denne beslutning en forskelsbehandling af græske virksomheder i forhold til Fællesskabets øvrige virksomheder.

4 Efter at Kommissionen ved skrivelser af 13. marts 1981 ændrede sine oprindelige beslutninger, bl.a. i medfør af artikel 14 i beslutning nr. 2794/80, har selskaberne ved stævninger, registreret den 13. april 1981 under numrene 85 og 88/81, udvidet deres søgsmål til at omfatte disse ændrede beslutninger. Selv om ændringerne generelt er til fordel for sagsøgerne, hindrer de imidlertid efter deres mening ikke, at samtlige de klagepunkter, der er fremført mod beslutningerne nr. 2794/80 og nr. 3381/80 og deres anvendelse på græske virksomheder, stadig med rette kan fremføres.

Anvendelsen af beslutningerne nr. 2794/80 og nr. 3381/80 på græske virksomheder

5 I beslutningerne om fastsættelse af produktionskvoter for sagsøgerne har Kommissionen præciseret, at disse beslutninger blev truffet »på grundlag af akten om Grækenlands tiltrædelse, navnlig dennes artikel 2, og artikel 3 i beslutning nr. 2794/80/EKSF samt beslutning nr. 3381/80/EKSF«.

6 Sagsøgerne mener, at de individuelle beslutninger, som er truffet vedrørende dem, er ugyldige, fordi de generelle beslutninger, som ligger til grund herfor, ikke kan finde anvendelse på græske virksomheder. Dels er disse generelle beslutninger, som er truffet forud for datoen for Den hellenske Republiks tiltrædelse, nemlig den 1. januar 1981, ikke retsakter fra Fællesskabets institutioner som udvidet ved Grækenlands indtræden. Dels har disse beslutninger, da de er truffet efter undertegnelsen af akterne vedrørende Grækenlands tiltrædelse, ikke været genstand for nogen forpligtelse eller godkendelse fra Den hellenske Republiks side. Det kan ikke antages, at de af institutionerne vedtagne retsakter, som er nævnt i tiltrædelsesaktens artikel 2, har kunnet være fremtidige retsakter, som er ubestemte i deres indhold og følgelig ukendte for parterne på den dato, hvor den internationale aftale blev indgået.

7 Selv hvis det antages, at de pågældende generelle beslutninger også omfatter græske virksomheder, kan disse stadig med rette bestride deres anvendelighed. Disse beslutninger har nemlig hverken været genstand for den tilpasningsprocedure, der er fastsat i tiltrædelsesaktens artikler 22 og 146, eller den fremgangsmåde for underretning og samråd, som er fastsat ved den til slutakten knyttede aftale, som er undertegnet i Athen den 28. maj 1979 (EFT L 291, s. 179 og 191).

8 Endelig har sagsøgerne gjort gældende, at beslutning nr. 2794/80, i det omfang den er baseret på en konstatering af en åbenbar kriseperiode, jf. EKSF-traktatens artikel 58, således som denne konstatering fremgår af beslutningens præambel, kun er repræsentativ for »situationen i Fællesskabet uden Grækenland«. Beslutningen kan derfor efter sit indhold ikke finde anvendelse på virksomhederne i denne stat.

Virkningen af beslutningerne nr. 2794/80 og nr. 3381/80

9 Tiltrædelsesaktens artikel 2 bestemmer, at »fra tiltrædelsen er bestemmelserne i de oprindelige traktater og de af Fællesskabernes institutioner vedtagne retsakter bindende for Den hellenske Republik og gælder i denne stat på de vilkår, som er fastsat i disse traktater og i denne akt«. Ifølge artikel 2 i Rådets afgørelse af 24. maj 1979 fik Den hellenske Republiks tiltrædelse af Det europæiske Kul- og Stålfællesskab virkning den 1. januar 1981 ved deponering på denne dato af Den hellenske Republiks tiltrædelsesdokument. Hvis man sammenholder disse to bestemmelser, fremgår det, at det er datoen 1. januar 1981, og ikke datoen for Rådets afgørelse og undertegnelsen af akterne vedrørende tiltrædelsen, som er afgørende for, hvilke af institutionernes retsakter, der er bindende for Den hellenske Republik, og som gælder i denne stat.

10 Tiltrædelsesaktens artikler 22 og 146 er uden betydning for dette problem. Disse bestemmelser gælder kun for de af institutionernes retsakter, hvis udstedelse, som blev anerkendt nødvendig på tidspunktet for undertegnelsen af dokumenterne vedrørende tiltrædelsen, skulle ske i interimsperioden. Hvad angår de nye retsakter, der skulle udstedes i denne periode, var institutionerne underrettet om, at Den hellenske Republiks tiltrædelse var umiddelbart forestående, og denne havde fået mulighed for om nødvendigt at gøre sine interesser gældende, navnlig via fremgangsmåden for underretning og samråd, som er genstand for en aftale, der er knyttet til slutakten (EFT L 291, s. 191).

11 Det kan derfor ikke bestrides, at beslutning nr. 2794/80, som er udstedt den 31. oktober 1980, og beslutning nr. 3381/80, som er udstedt den 23. december 1980, er omfattet af de retsakter fra institutionerne, som uden tilpasning trådte i kraft for Den hellenske Republik og på dennes område på det tidspunkt, da tiltrædelsen i henhold til tiltrædelsesaktens artikel 2 fik virkning, nemlig den 1. januar 1981.

12 Det må tilføjes, at det kun ved denne løsning kan undgås, at der sker en afbrydelse i fællesskabsrettens gyldighed for Den hellenske Republik. Det følger af tiltrædelsesaktens ordning, at den tiltrædende stat accepterer samtlige de retsakter, som er udstedt af institutionerne indtil det tidspunkt, hvor tiltrædelsen får virkning, mens sagsøgernes opfattelse fører til, at der for

denne stats vedkommende skabes et lovgivningsmæssigt tomrum svarende til interimsperioden mellem tidspunktet for undertegnelsen af akterne vedrørende tiltrædelsen og det tidspunkt, hvor denne får virkning.

Fremgangsmåden for underretning og samråd

13 I slutakten undertegnet i Athen den 28. maj 1979 hedder det, at »de befuldmægtigede og Rådet har desuden taget det arrangement vedrørende fremgangsmåden for vedtagelse af visse afgørelser og andre foranstaltninger, der skal træffes i perioden forud for tiltrædelsen, som er kommet i stand på konferencen mellem De europæiske Fællesskaber og Den hellenske Republik, og som er knyttet til denne slutakt, til efterretning«.

14 Ifølge det arrangement, som er knyttet til slutakten under titlen: »Fremgangsmåde for underretning og samråd, for så vidt angår vedtagelsen af visse afgørelser«, er der truffet dispositioner for at sikre, at den hellenske regering bliver holdt underrettet om ethvert forslag eller enhver meddelelse fra Kommissionen, som kan føre til afgørelser i Rådet, bortset fra administrative afgørelser.

15 Selv hvis det antages, at denne forpligtelse kan anses for at omfatte udkastet til de beslutninger, der er nævnt i EKSF-traktatens artikel 58, og som skulle træffes af Kommissionen under forbehold af Rådets samtykke, fremgår det under alle omstændigheder af de af Kommissionen afgivne forklaringer, at denne fremgangsmåde for underretning er blevet behørigt fulgt i interimsperioden. Sagsøgerne har intet anført, der kan rejse tvivl om, at den hellenske regering har været i stand til at gøre sine interesser gældende med hensyn til Kommissionens udkast i overensstemmelse med bestemmelserne i den aftale, der er knyttet til slutakten.

Konstateringen af krisetilstanden

16 Sagsøgerne har fremført, at konstateringen af en krisetilstand ikke var repræsentativ for situationen i Fællesskabet efter Grækenlands tiltræden, men har hermed overset, at det må afgøres ud fra en samlet betragtning og under hensyntagen til det samlede Fællesskab, om der foreligger en sådan situation. Det kan derfor ikke udelukkes, at der indføres foranstaltninger i henhold til artikel 58, selv om nogle virksomheder i visse medlemsstater eller i visse af

Fællesskabets regioner er mindre påvirket end andre af en almindelig krisetilstand. Under alle omstændigheder er det ikke blevet godtgjort, at Grækenlands indtræden i Fællesskabet har medført en væsentlig ændring af den generelle situation på markedet for stålprodukter i hele Fællesskabet. Dette argument må derfor forkastes.

17 Det følger af det foregående, at der ikke kan rejses indsigelser mod, at beslutningerne nr. 2794/80 og nr. 3381/80 blev anvendt på de græske virksomheder fra 1. januar 1981.

De anbringender, der støttes på EKSF-traktatens artikler 58, 74 og 14

18 Sagsøgerne har herved fremført en række argumenter, nemlig dels at Kommissionen har overtrådt traktatens artikler 58 og 74, dels at beslutning nr. 2794/80 er utilstrækkeligt begrundet, og dels at de græske virksomheder har været genstand for forskelsbehandling. De har ikke nærmere præciseret, hvori overtrædelsen af artikel 14 skulle bestå, hvorfor dette anbringende ikke er blevet undersøgt, da der ikke er givet nogen klar fremstilling deraf.

Forholdet mellem artiklerne 58 og 74

19 Sagsøgerne har først bestridt gyldigheden af beslutning nr. 2794/80 med henvisning til, at denne beslutning i strid med bestemmelserne i traktatens artikel 58, stk. 1, har indført produktionskvoter for virksomhederne uden samtidig anvendelse af restriktive foranstaltninger over for indførslerne af stålprodukter i henhold til samme traktats artikel 74.

20 Ifølge artikel 58, stk. 1, skal Kommissionen i tilfælde af en åbenbar krise, og såfremt de i artikel 57 angivne virkemidler viser sig utilstrækkelige, »indføre et kvotasystem for produktionen, om fornødent med samtidig anvendelse af de i artikel 74 angivne foranstaltninger«. Ifølge sidstnævnte bestemmelse er Kommissionen beføjet til i en sådan situation at rette henstillinger til medlemsstaterne med henblik på indførelse af passende indførselsrestriktioner.

21 Det følger af de nævnte bestemmelser, at indførelsen af indførselsrestriktioner ikke er en obligatorisk følge af anvendelsen af produktionskvoter. Indførelsen af sådanne restriktioner afhænger af Kommissionens skøn over forholdene på stålmarkedet og det behov for beskyttelse, som dette marked eventuelt kan udvise. Dette behov afhænger af afsætningsmulighederne for den eksisterende produktion på hjemmemarkedet og af samhandelen med tredjelande. Samhandelen med tredjelande indebærer imidlertid, at der skal tages hensyn til de kontraktmæssige forpligtelser, som Fællesskabet har påtaget sig over for tredjelande, og de følgevirkninger, som indførelsen af indførselsrestriktioner kan have for Fællesskabets udførelser i almindelighed og for stålprodukter i særdeleshed.

22 En hensyntagen til disse omstændigheder kræver, som Domstolen allerede har fastslået i dommene af 18. marts 1980 *(SpA Ferriera Valsabbia m.fl.,* sagerne 154, 205, 206, 226-228, 263 og 264/78, 39, 31, 83 og 85/79, Sml., s. 907) og 16. februar 1982 *(Rumi,* sag 258/80), en bedømmelse af en sammensat økonomisk situation, som udelukker enhver form for automatik i den sammenhæng, der ved artikel 58, stk. 1, er indført mellem indførelsen af produktionskvoter og indførelsen af indførselsrestriktioner for konkurrerende varer. Sagsøgerne har ikke været i stand til at fremdrage omstændigheder, som gør det muligt at slutte, at Kommissionen har overskredet det skøn, som tilkommer den på dette område i henhold til traktatens artikler 58 og 74.

»Rimeligt grundlag«, jf. artikel 58, stk. 2

23 Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at de produktionskvoter, som er fastsat i den generelle beslutning nr. 2794/80, ikke er blevet fastsat på et »rimeligt grundlag«, jf. traktatens artikel 58, stk. 2. De mener nærmere bestemt, at kvoterne i stedet for at være fastsat på grundlag af den faktiske produktion skulle have været fastsat i forhold til virksomhedernes produktionskapacitet.

24 Heroverfor må det for det første fastholdes, at det fremgår af tal, som Kommissionen har fremlagt, og som ikke er blevet bestridt, at sagsøgerne i den pågældende periode end ikke har formået at udtømme de produktionskvoter, som var blevet tildelt dem, således at spørgsmålet, om fastsættelsen af kvoterne skal ske på det ene grundlag fremfor det andet, i det foreliggende tilfælde er uden betydning.

25 Det bemærkes endvidere, at traktatens artikel 58, stk. 2, ikke begrænser Kommissionens frihed ved valget af grundlaget for en rimelig fastsættelse af kvoterne i en given økonomisk situation. Det fremgår af de forklaringer, som er afgivet under retsforhandlingerne, at det ikke med rimelighed kan bestrides, at Kommissionens valg af virksomhedernes faktiske produktion som kriterium kan udgøre et »rimeligt grundlag« i den i artikel 58, stk. 2, forudsatte betydning. Dette kriterium repræsenterer, således som det er udformet i artikel 4 i beslutning nr. 2794/80, dels et objektivt bedømmelsesgrundlag, idet man undgår den usikkerhed, der er forbundet med vurderingen af et til dels hypotetisk faktum som f.eks. produktionskapaciteten; dels muliggør kriteriet en nedsættelse af den samlede produktion uden for så vidt at ændre virksomhedernes positioner på markedet.

26 De søgsmålsgrunde, der støttes på en overtrædelse af artiklerne 58 og 74, kan derfor ikke tages til følge.

Søgsmålsgrunden vedrørende forskelsbehandling

27 Sagsøgerne har endelig gjort gældende, at anvendelsen af den generelle beslutning nr. 2794/80 har ført til en forskelsbehandling af græske virksomheder, fordi denne beslutning, hvad angår fastsættelsen af produktionskvoterne, er baseret på kriterier, som ikke kan gælde for de græske virksomheder. Disse kriterier vedrører en periode, hvorunder disse virksomheder endnu ikke var omfattet af fællesskabsrettens bestemmelser. Sagsøgerne har herved nærmere henvist til kriteriet den gennemsnitlige udnyttelsesgrad for produktionskapaciteten i artikel 4, stk. 3, som er betinget af, at virksomheden »fra juli 1977 til juni 1980 deltog i de leveringsprogrammer, som var udarbejdet af Kommissionen«, samt til de behørigt anmeldte investeringsprogrammer, hvorom Kommissionen ikke har afgivet negativ udtalelse, som er nævnt i artikel 4, stk. 4.

28 Hertil er det tilstrækkeligt at bemærke, at begge de nævnte bestemmelser — som i øvrigt klart ikke har spillet nogen rolle ved fastsættelsen af sagsøgernes kvoter — i den generelle beslutning nr. 2794/80's system har til formål til fordel for visse virksomheder at korrigere resultatet af, at der tages hensyn til de referenceproduktioner, som er fastlagt i artikel 4, stk. 1 og 2. Nærmere

bestemt har de af sagsøgerne anførte bestemmelser til formål at tilpasse visse virksomheders referenceproduktion, dels under hensyntagen til deres deltagelse i frivillige nedskæringsprogrammer i den pågældende periode, dels under hensyn til de begrænsninger, der for dem er en følge af den kontrol, som Kommissionen udøver med de nye investeringer. Da disse faktorer ikke har kunnet spille nogen rolle for de græske virksomheder, netop fordi disse endnu ikke var omfattet af fællesskabsbestemmelserne, kan de foranstaltninger, der blev truffet for at gøre det muligt for virksomhederne i det tidligere Fællesskab at få fastsat deres referenceproduktion på et rimeligt grundlag, ikke anses for en forskelsbehandling af de græske virksomheder.

29 Disse anbringender må følgelig ligeledes forkastes.

30 Sagsøgte vil herefter være at frifinde.

Sagens omkostninger

31 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, bliver den part, der taber sagen, dømt til at afholde sagens omkostninger.

32 Sagsøgerne har tabt sagen og tilpligtes derfor at afholde sagernes omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Sagsøgerne afholder sagernes omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med den sag om foreløbige forholdsregler, som**

vedrører dem, under fradrag af de udgifter, der er pålagt de øvrige parter ved kendelser af 16. september og 25. november 1981.

	Mertens de Wilmars	Bosco	Touffait
Due	Pescatore	Mackenzie Stuart	O'Keeffe
Koopmans	Everling	Chloros	Grévisse

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 16. februar 1982.

P. Heim
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT P. VERLOREN VAN THEMAAT FREMSAT DEN 12. JANUAR 1982 [1]

Høje Domstol.

1. Indledning

Mit forslag til afgørelse i dag vedrører de forenede sager 39, 43, 85 og 88/81, der er blevet tilbage, efter at den af Metallurgiki Halyps A. E. anlagte sag er hævet. I disse fire sager har to græske stålproducenter i henhold til EKSF-traktatens artikel 33 nedlagt påstand om annullation af de individuelle beslutninger, hvorved Kommissionen har fastsat produktionskvoten for råstål og valsede produkter for første kvartal 1981.

Disse individuelle beslutninger havde hjemmel i Kommissionens generelle beslutninger nr. 2794/80/EKSF af 31. oktober 1980 (EFT L 291, 1980) om indførelse af et kvotasystem for stålproduktionen for virksomhederne i jern- og stålindustrien og nr. 3381/80/EKSF af 23. december 1980 (EFT L 355, 1980). Hovedmotivet med disse kriseforanstaltninger var i henhold til betragtningerne til førstnævnte foranstaltning det meget kraftige fald i efterspørgslen efter stål, såvel på fællesmarkedet som på verdens-

1 — Oversat fra nederlandsk.